De eendagsvlieg en zijn klok

Bezig met voorbereidingen en wat zo niet meer.
Was de eendagsvlieg druk in de weer.
Druk met denken en zeker doende met de vraag of hij niets vergeten was,
meerdere malen had hij zijn lijst doorgenomen en waar nodig toch aangepast.

Want de eendagsvlieg wist: de tijd is schaars en de klok is niet aan mijn zijde.
Zodoende had hij een lijst gemaakt om verkwisting van kostbare ogenblikken te vermijden.
Een lijst, een opsomming van welke plekken hij op zijn enige dag wilde bezoeken en hetgeen hij graag zou zien.
Natuurlijk ook van de klanken die hij moest horen en het ruiken van heerlijke geuren bovendien.

Zijn lijst was lang, haast eindeloos. Tenslotte compleet.
Met daarbij een belangrijk attribuut waardoor hij een onnodige verspilling van tijd vermeed.
Een klok zodat hij zeker wist dat er geen moment verloren zou gaan.
Gereed voor vertrek kwam opeens het Lieveheersbeestje bij hem aan.

'Toe eendagsvlieg, wees niet zo snel om het pad te kiezen.
Want eigenlijk wil ik je niet verliezen.
Ik weet, ik weet dat je je zinnen op deze reis hebt gezet.
En dat er niets is wat jou in deze keuze belet.
Maar gun me alsjeblieft een gelegenheid om je op een behoorlijke manier gedag te zeggen.'
Ondanks zijn lange lijst, die haast te groot was voor deze ene dag, stemde hij in om een laatste bezoekje aan haar af te leggen.

Het Lieveheersbeestje had inderdaad niets teveel gezegd: ze had een hele koffietafel voor hem bereidt.
Nog voor dat hij van dit lekkers had kunnen proeven, was hij ingehaald door de tijd.
De klok vertelde hem dat het uur nu werkelijk was aangebroken om te gaan.
Het was met een mengeling van spijt en teleurstelling moest hij zijn gevulde bord laten staan,
'Helaas juffrouw Lieve-Heers, ik moet verder anders kom ik niet uit met dat wat er op mijn lijst staat.'
'Natuurlijk, ik snap het helemaal. En het is goed zo, dat u mij nu verlaat.'

Aldus vloog de eendagsvlieg naar de eerstvolgende bestemming van zijn lijst.
Niet veel later was hij naar de plek waar de wilde bloemen bloeiden gereisd.
Elk anders in kleur, verschijning en voorkomen,
stonden ze fier op hun open plek beschermd door knoestige bomen.
Aanvankelijk was het zijn vurige wens om tussen deze gekleurde pracht heen te vliegen.
Maar de klok kon hier niet liegen.
Aan hem de taak om de tijd op tijd te duiden,
en zo nodig de alarmklok te luiden.
Dat was precies wat deze had gedaan.
Het ogenblik was aangebroken om naar het volgende punt van de lijst te gaan.

De eendagsvlieg kon echter niet ontkennen dat hij berouw in zichzelf had gevoeld.
Het liet hem niet geheel ongemoeid.
Want het uurwerk loog niet, de tijd tikte door.
Hij diende met een behoorlijk plan te komen zodat hij niet nog meer tijd verloor.

De eendagsvlieg was niet dom. Ook was hij niet gek.
Terstond had hij een oplossing voor zijn probleem van tijdgebrek.

Door sneller te vliegen zou hij eerder op de plek van bestemming kunnen landen.
Daarmee had de oplossing van dit vraagstuk in handen.
Niet veel later was hij waar hij wilde zijn: aan de oever van de vijver.
Het was een beloning voor zijn grote ijver.
De waterlelies en de kloeke gele dotters waren fenomenaal. Net zoals de kikkers, die zongen in koor.
Er waren witte zwanen en andere watervogels zwommen tussen hen door.

Hij wenste dat het hem was toegestaan om niet direct te hoeven gaan.
Maar de klok was ook nu onverbiddelijk in de boodschap die hij had gegeven.
Hij moest weldra verder om de andere zaken van zijn lijst af te kunnen strepen.
Nog voordat het lied van de kikkers tot een einde was gekomen, diende de vlieg vlug op pad te gaan.
Want hij had nog meer bestemmingen op zijn grote lijst staan.

Door de honderd-en-een bestemmingen op de lijst,
had hij sinds zijn vertrek al behoorlijk wat gereisd.
Grote afstanden had hij afgelegd.
Niettemin had hij zijn gevoel hem gezegd,
dat deze reis nog steeds niet had gebracht,
al die mooie dingen waar hij in de ochtend zo uitbundig over had gedacht.

Hij was weliswaar overal geweest maar nergens had hij echt genoten,
Simpelweg omdat de klok hem iedere keer had aangestoten.
De eendagsvlieg geattendeerd op het verstrijken van de tijd.
Alzo vervloog de vreugde en raakte hij het kwijt.

Naar mate de dag verstreek en de zon inmiddels begon onder te gaan.
Kwamen langzaam de sterren en verscheen voorzichtig de maan.
Teleurstelling vulde zijn kleine hart en ook met spijt.
Betraande ogen door het besef van de nutteloze inzet van zijn vlijt.

‘Waarom zo’n groot verdriet?’ vroeg de Dood die opeens voor de eendagsvlieg was verschenen.
Hij vertelde over de koffietafel van het lieveheersbeestje, de bloemen en het lied van kikkerkoor. Dat was de reden.
‘Ach ja, kleine baas. Het geheim van een goed leven zit niet in het feit dat je alle bestemmingen van je lijst kunt afvinken wanneer je deze leest.

Nee nee, het schuilt in de kleine waarheid dat waar je was, je ook werkelijk bent geweest.
Het zit ‘m werkelijk gedag zeggen van je vrienden of jezelf de tijd geven om luisteren naar een lied.
De dag is nu ten einde. En wat heb je gedaan?’ de Dood was vriendelijk en keek de eendagsvlieg genadig aan.
‘Het leven en de dood zijn symbioten, samenwerkers van elkaar.
Een onlosmakelijk duo. Oftewel een heel bijzonder paar.
De een volgt de ander en dan volgt de ander de een.
Daarin is geen rol voor de tijd en dus vormt het geen probleem.

Na het leven komt de dood: een bijzondere vorm van bestaan,
slechts een overgang om van hier naar daar te kunnen gaan.
Als de dood is geweest komt wederom het leven.
Dus is een tweede dag het geschenk wat ik je zal geven.

Neem je tijd kleine tweedagsvlieg, maak het meeste van iedere moment.
Beloof me, dat je morgen rond deze tijd er wel klaar voor bent.
En dat je me kunt vertellen hoe fijn je de dag hebt doorgebracht.
Ik wil weten hoe je hebt genoten, wat je hebt gehoord en wat je allemaal zag.